

Маргар. Отмъщеніе може да са чака отъ сѣки другъ човѣкъ, само отъ Българинъ нѣ: той не знае друго само да трепери предъ другія.

Анка. Ако има единъ Богъ, има-ще и една правда. — Азъ ти казвамъ, че ти ще заплатишь скѣпо за неправдата що ми направи. Да, моитѣ невинни сълзи не ще паднатъ на сухо.

Маргар. Богъ високо, а царъ далеско, казва Руснактъ. (*по-тропва съ сабіята си о земята*).

ЯВЛЕНІЕ IV.

Горнитѣ, Селенката.

Селенката. (*като са задава на себе си*) Черната чума да та земе.

Маргар. Слушай, като наготвишь ловътъ, да направишь и двѣ пилета на крачка. Знашь. . .

Селенката (*на стѣрни*) На гърлото ти да са разкрячатъ.

Маргар. И на милината да гудишь зіадечко масло и много каймакъ, и да я опечешъ хубаво. Хемъ скоро, че ми е гладно.

Селенката. (*сжщо*) Камъніе да плюскашь!

Маргар. Ами на тѣзъ кокона донесе ли млѣко?

Селенката. Питахъ я, ами тя не рачй.

Маргар. (*на Анка*) Защо не рачй? (*Анка млчи*) Мълчишь? — Български инатъ (*на Селенката*) Знашь ли че тѣзи кокона е Българка като тебе?

Селенката. Пази Боже. Тя да бѣше Българка, жяше да си стои у дома.

Маргар. (*ухилено*) Тя е отъ българскитѣ кокони, отъ ученитѣ. Знашь?

Селенката. (*на стѣрни*) За очитѣ я задовило ученіето.

Маргар. [*сжщо*] Не щешъ ли и ти да станешъ кокона?

Селенката. Не же туря душата си въ пѣкъла.

Маргар. Не бой са, азъ ще ти дамъ пашапортъ за въ рая.

Селенката. Дай на себе си (*като трѣгва на себе си*) дяволъ нечестивъ.

Маргар. Ела самъ.

Селенката. (*като са повраща*) Куко?

Маргар. (*който туря ржка на нея*) Я кажи ми не щешъ ли да та направѣж кокона?

Селенката. (*като са дрѣпва силно и укорено*) Стой миромъ